

SBÍRKA ZÁKONŮ

ČESKÁ REPUBLIKA

Částka 100

Rozeslána dne 26. srpna 2013

Cena Kč 50,-

O B S A H:

260. Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 1/2006 Sb., kterou se stanoví druhy a podmínky dalšího vzdělávání pedagogických pracovníků a způsob jeho ukončení pro pedagogické pracovníky škol zřizovaných Ministerstvem vnitra
 261. Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 2/2006 Sb., kterou se pro školy a školská zařízení zřizované Ministerstvem vnitra provádějí některá ustanovení školského zákona, ve znění pozdějších předpisů
 262. Sdělení Ústavního soudu o přijetí stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 13. srpna 2013 sp. zn. Pl. ÚS-st. 37/13 o povaze rozhodnutí ministra spravedlnosti podle § 399 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů
-

260**VYHLÁŠKA**

ze dne 20. srpna 2013,

kterou se mění vyhláška č. 1/2006 Sb.,

kterou se stanoví druhy a podmínky dalšího vzdělávání pedagogických pracovníků a způsob jeho ukončení pro pedagogické pracovníky škol zřizovaných Ministerstvem vnitra

Ministerstvo vnitra stanoví podle § 24 odst. 6 zákona č. 563/2004 Sb., o pedagogických pracovnících a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 198/2012 Sb.:

Čl. I

Vyhláška č. 1/2006 Sb., kterou se stanoví druhy a podmínky dalšího vzdělávání pedagogických pracovníků a způsob jeho ukončení pro pedagogické pracovníky škol zřizovaných Ministerstvem vnitra, se mění takto:

1. V § 2 odst. 2 písm. a) se slova „v délce 0 až 2 roky“ nahrazují slovy „v délce do 3 let“.
2. V § 2 odst. 2 písmena b) a c) znějí:
„b) druhý odborný stupeň – pedagogická praxe v délce nejméně 3 let, podíl na tvorbě učebních textů a učebních pomůcek a podíl na lektorské činnosti v rámci škol nebo školských zařízení zřízených Ministerstvem vnitra (dále jen „ministerstvo“) a
c) třetí odborný stupeň – pedagogická praxe v délce více než 7 let, z toho nejméně 3 roky praxe na škole nebo školském zařízení zřízených ministerstvem, samostatná tvorba učebních textů a učebních pomůcek, aktivní lektorská činnost a podíl na tvorbě vzdělávací koncepce školy nebo školského zařízení.“
3. V § 2 odst. 2 se písmeno d) zrušuje.
4. V § 2 na konci textu odstavce 3, v § 3 na konci textu odstavce 3 a v § 4 na konci textu odstavce 3 se

doplňují slova „nebo rezortním vzdělávacím zařízením²⁾“.

Poznámka pod čarou č. 2 zní:

²⁾ § 8 odst. 3 a § 172 odst. 2 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů.

§ 101 odst. 1 a příloha č. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů.“

5. V § 3 odstavce 2 zní:

„(2) Průběžným vzděláváním se pro účely této vyhlášky rozumí

- a) získávání nových poznatků z obecné pedagogiky, pedagogické a školní psychologie, teorie výchovy, prevence sociálně patologických jevů, obecné didaktiky a vědních a technických oborů a jejich oborových didaktik a dalších poznatků potřebných pro výkon pedagogické praxe, nebo
- b) udržování stávajících a získávání nových profesních znalostí a dovedností v oblasti policejních činností nebo činností v oblasti požární ochrany, integrovaného záchranného systému, krizového řízení a ochrany obyvatelstva, včetně jejich právního, technického a administrativního zajištění.“

Čl. II**Účinnost**

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. září 2013.

Ministr:

Ing. Pecina, MBA, v. r.

261**VYHLÁŠKA**

ze dne 20. srpna 2013,

**kterou se mění vyhláška č. 2/2006 Sb.,
kterou se pro školy a školská zařízení zřizované Ministerstvem vnitra
provádějí některá ustanovení školského zákona,
ve znění pozdějších předpisů**

Ministerstvo vnitra stanoví podle § 172 odst. 5 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění zákona č. 342/2006 Sb. a zákona č. 242/2008 Sb., (dále jen „zákon“):

Čl. I

Vyhláška č. 2/2006 Sb., kterou se pro školy a školská zařízení zřizované Ministerstvem vnitra provádějí některá ustanovení školského zákona, ve znění vyhlášky č. 323/2008 Sb. a vyhlášky č. 21/2010 Sb., se mění takto:

1. V § 1 odstavce 1 a 2 znějí:

„(1) Nejnižší počet žáků ve střední škole s plným počtem ročníků je 60. Nejnižší počet studentů ve vyšší odborné škole s plným počtem ročníků je 20.

(2) Nejnižší počet žáků ve třídě ve střední škole je 15. Nejnižší počet studentů ve studijní skupině ve vyšší odborné škole při zahájení vzdělávání v prvním ročníku je 5.“

2. V § 6 odstavec 5 zní:

„(5) Jarní prázdniny trvají jeden týden v období měsíce ledna až března. Termín jejich konání stanoví ředitel školy v období měsíce ledna až března a vyhlásí jej nejpozději do 30. září předchozího kalendářního roku.“

3. V § 8 odst. 1 písmeno a) zní:

„a) úraz, jehož důsledkem byla nepřítomnost žáka nebo studenta ve škole nebo školském zařízení zasahující alespoň do 2 po sobě jdoucích vyučovacích dnů,“

4. V § 8 odst. 1 se za písmeno a) vkládá nové písmeno b), které zní:

„b) úraz žáka nebo studenta, jehož důsledkem nebyla jeho nepřítomnost nebo byla nepřítomnost kratší 2 po sobě následujících vyučovacích dnů, u kterého lze očekávat poskytnutí náhrady za bolest nebo náhrady za ztížení společenského uplatnění, nebo“

Dosavadní písmeno b) se označuje jako písmeno c).

5. V § 8 se odstavec 4 zrušuje.

Dosavadní odstavec 5 se označuje jako odstavec 4.

6. V § 8 se doplňuje odstavec 5, který zní:

„(5) Škola nebo školské zařízení bez zbytečného odkladu aktualizuje záznam o úrazu

a) pokud byla poskytnuta náhrada za bolest nebo náhrada za ztížení společenského uplatnění způsobené úrazem, nebo

b) v případě smrtelného úrazu, pokud k úmrtí došlo po vyhotovení záznamu o úrazu.“

7. V § 9 se dosavadní text označuje jako odstavec 1 a doplňuje se odstavec 2, který zní:

„(2) Nasvědčují-li okolnosti úrazu tomu, že jedním, jímž k němu došlo, byl spáchán trestný čin, učiní škola nebo školské zařízení bezodkladné ohlášení místně příslušnému útvaru Policie České republiky a Ministerstvu vnitra (dále jen „ministerstvo“).“

8. § 10 včetně nadpisu zní:

„§ 10

Zasílání záznamu o úrazu

(K § 29 odst. 3 zákona)

Záznam o úrazu podle § 8 odst. 1 se nejpozději do 5 pracovních dnů od jeho vyhotovení zasílá

a) ministerstvu,

b) zdravotní pojišťovně zraněného žáka nebo studenta,

c) v případě těžkého nebo smrtelného úrazu Policii České republiky.“

9. V § 11 odstavec 2 zní:

„(2) Součástí přihlášky jsou dále doklady související s kritérii přijímacího řízení stanovenými ředitelem školy, které určí ředitel školy, například doklady o výsledcích v odborných soutěžích, o publikační činnosti, o získaných profesních kvalifikacích^{5a)} nebo o dosaženém dalším vzdělání ve škole.“

10. V § 13 odst. 2 se slova „7. května“ nahrazují slovy „30. dubna“.

11. V § 13 se odstavec 3 zrušuje.

Dosavadní odstavce 4 až 7 se označují jako odstavce 3 až 6.

12. V § 13 odst. 6 větě druhé se slova „5 dnů“ nahrazují slovy „7 dnů“.

13. V § 14 odst. 1 se písmeno b) zrušuje.

Dosavadní písmeno c) se označuje jako písmeno b).

14. V § 15 odst. 2 se slova „Ministerstvu vnitra (dále jen „ministerstvo“)" nahrazují slovem „ministerstvu“.

15. V § 17 odst. 7 se slova „není horší než“ nahrazují slovy „není vyšší než“.

16. V § 20 odst. 2 se slovo „dílčí“ nahrazuje slovem „profesní“.

17. Za § 26 se vkládá nový § 26a, který včetně nadpisu a poznámky pod čarou č. 19 zní:

„§ 26a

Profilová část maturitní zkoušky

(K § 81 odst. 11 zákona)

Pro pravidla průběhu a způsobu, kritéria hodnocení zkoušek profilové části maturitní zkoušky, pro pravidla pro přípravu, organizaci a řízení profilové části maturitní zkoušky a pro pravidla o obsahu, formě, způsobu a termínech podání přihlášky k maturitní, náhradní nebo opravné zkoušce, o obsahu, termínech, formě a způsobu předávání údajů z těchto přihlášek, o rozsahu, obsahu, způsobu a formě vedení příslušných evidencí, o způsobu předávání dat do těchto evidencí, o způsobu ochrany údajů v nich obsažených a o náležitostech maturitních protokolů a způsobu jejich zpracování a vydávání se použijí obdobně ustanovení jiného právního předpisu¹⁹⁾.

¹⁹⁾ Vyhláška č. 177/2009 Sb., o bližších podmínkách ukončování vzdělávání ve středních školách maturitní zkouškou, ve znění pozdějších předpisů.“

18. V § 27 odst. 2 se slova „15. června“ nahrazují slovy „1. června“.

19. V § 34 odst. 4 se za slova „předseda zkušební komise v“ vkládá slovo „poslední“.

20. V § 43 se na konci odstavce 2 doplňuje věta „Termín se rovněž zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup.“

21. V § 45 odst. 1 písmeno c) zní:

„c) rámcový popis personálního zabezpečení školy,“.

22. V § 45 se na konci odstavce 1 tečka nahrazuje čárkou a doplňují se písmena j) a k), která znějí:

„j) údaje o prevenci sociálně patologických jevů,

k) údaje o zapojení školy do dalšího vzdělávání v rámci celoživotního učení.“

23. § 46 a 47 se včetně nadpisů zrušují.

24. V § 48a odst. 2 se za slova „zaměstnance bezpečnostních sborů“ vkládají slova „ , zaměstnance škol a školských zařízení zřizovaných ministerstvem“.

25. § 48b včetně nadpisu a poznámky pod čarou č. 20 zní:

„§ 48b

Výkon inspekční činnosti

(K § 175 odst. 6 zákona)

(1) Výkon inspekční činnosti vůči policejním školám a školským zařízením zřizovaným ministerstvem a vůči jejich smluvním subjektům je svěřen organizačnímu článku (odboru) ministerstva, určenému organizačním řádem ministerstva. Oprávnění k výkonu této inspekční činnosti prokazují zaměstnanci určeného organizačního článku ministerstva průkazem inspekčního pracovníka, jehož vzor je uveden v příloze č. 3 k této vyhlášce.

(2) Výkon inspekční činnosti vůči školám a školským zařízením požární ochrany zřizovaným ministerstvem a vůči jejich smluvním subjektům náleží Generálnímu ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky²⁰⁾. Oprávnění k výkonu této inspekční činnosti prokazují příslušníci a zaměstnanci Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky průkazem inspekčního pracovníka, jehož vzor je uveden v příloze č. 4 k této vyhlášce.

²⁰⁾ § 25 odst. 1 a § 26 odst. 1 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů.

§ 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 238/2000 Sb., o Hasičském záchranném sboru České republiky a o změně některých zákonů.“

26. § 49 včetně nadpisu zní:

„§ 49

Společná ustanovení

Ustanovení upravující střední vzdělávání, s výjimkou § 11 odst. 1 písm. a), b) a f), odst. 3 a 4 a § 12 odst. 1, se vztahují i na nástavbové studium a zkrácené studium pro získání středního vzdělání s maturitní zkouškou.“

27. Doplňují se přílohy č. 3 a 4, které znějí:

„Příloha č. 3 k vyhlášce č. 2/2006 Sb.

Příloha 3

VZOR průkazu inspekčního pracovníka vykonávajícího inspekční činnost vůči policejním školám a školním zařízením zřizovaným ministerstvem a jejich smluvním subjektům

Průkaz je ve formě plastové karty o rozměru 85 x 55 mm. Barva podtiskového rastru je v odstínech bílé a světle modré barvy proměnlivé sytosti, s reliéfem vodorovně orientovaných písmen výšky 15 mm, tvořících text „MV ČR“.

V horní části průkazu je vystředěně umístěn text „Průkaz inspekčního pracovníka“, provedený temně modrými písmeny výšky 3 mm.

V levé třetině průkazu je pod textem „Průkaz inspekčního pracovníka“ umístěna fotografie inspekčního pracovníka a pod ní je černým písmem výšky 1 mm uveden text „č. průkazu:“ a vlastní číslo průkazu, provedené číslicemi černé barvy výšky 3 mm.

V pravých dvou třetinách je pod textem „Průkaz inspekčního pracovníka“ uveden v horní části temně modrými písmeny výšky 1 mm vlevo orientovaný text „titul, jméno, příjmení“ a pod ním tyto vlastní údaje konkrétního inspekčního pracovníka, provedený písmeny černé barvy výšky 3 mm. Pod ním je uveden temně modrými písmeny výšky 2 mm vlevo orientovaný text „OEČ:“ a pod ním konkrétní šestimístné osobní evidenční číslo zaměstnance ministerstva, provedené tučnými písmeny černé barvy výšky 3 mm. Pod ním je temně modrými písmeny výšky 1 mm vpravo orientovaný text „ředitel odboru“, nad kterým bude umístěn fyzický podpis ředitele organizačního článku Ministerstva vnitra (odboru), jemuž podle vnitřního předpisu (organizačního řádu) Ministerstva vnitra náleží výkon této působnosti, a červený otisk úředního razítka se státním znakem.

Obrázek

Zadní strana průkazu obsahuje text:

„Držitel tohoto průkazu v souladu s § 172 odst. 5 školského zákona (zákon č. 561/2004 Sb.) vykonává na Ministerstvu vnitra působnost České školní inspekce podle § 173 až 175 školského zákona vůči policejním školám MV a jejich smluvním subjektům.“

Příloha 4

VZOR průkazu inspekčního pracovníka vykonávajícího inspekční činnost vůči školám požární ochrany a školním zařízením zřizovaným ministerstvem a jejich smluvním subjektům

Průkaz je ve formě plastové karty o rozměru 85 x 55 mm. Barva podtiskového rastru je v odstínech bílé a světle červené barvy proměnlivé sytosti, s reliéfem vodorovně orientovaných písmen výšky 15 mm, tvořících text „MV ČR“.

V horní části průkazu je vystředěně umístěn text „Průkaz inspekčního pracovníka“, provedený temně modrými písmeny výšky 3 mm.

V levé třetině průkazu je pod textem „Průkaz inspekčního pracovníka“ umístěna fotografie inspekčního pracovníka a pod ní je černým písmem výšky 1 mm uveden text „č. průkazu:“ a vlastní číslo průkazu, provedené číslicemi černé barvy výšky 3 mm.

V pravých dvou třetinách je pod textem „Průkaz inspekčního pracovníka“ uveden v horní části temně modrými písmeny výšky 1 mm vlevo orientovaný text „titul, jméno, příjmení“ a pod ním tyto vlastní údaje konkrétního inspekčního pracovníka, provedený písmeny černé barvy výšky 3 mm. Pod ním je uveden temně modrými písmeny výšky 2 mm vlevo orientovaný text „OeČ:“ a pod ním konkrétní šestimístné osobní evidenční číslo příslušníka nebo zaměstnance Hasičského záchranného sboru České republiky, provedené tučnými písmeny černé barvy výšky 3 mm. Pod ním je temně modrými písmeny výšky 1 mm vpravo orientovaný text „generální ředitel“, nad kterým bude umístěn fyzický podpis generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky a červený otisk úředního razítka se státním znakem.

Obrázek

Zadní strana průkazu obsahuje text:

„Držitel tohoto průkazu v souladu s § 172 odst. 5 školského zákona (zákon č. 561/2004 Sb.) vykonává na Ministerstvu vnitra působnost České školní inspekce podle § 173 až 175 školského zákona vůči odborným školám požární ochrany MV a jejich smluvním subjektům.““.

Čl. II
Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. září 2013.

Ministr:

Ing. **Pecina**, MBA, v. r.

262**S D Ě L E N Í****Ústavního soudu**

Plénium Ústavního soudu přijalo pod sp. zn. Pl. ÚS-st. 37/13 dne 13. srpna 2013 ve složení Stanislav Balík, Ludvík David, Jan Filip, Vlasta Formánková, Ivana Janů, Vladimír Kůrka, Dagmar Lastovecká, Jan Musil, Jiří Nykodým, Pavel Rychetský (soudce zpravodaj), Vladimír Sládeček, Kateřina Šimáčková a Milada Tomková na návrh III. senátu Ústavního soudu podle § 23 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve věci jeho právního názoru pro řízení vedené pod sp. zn. III. ÚS 665/11, který se odchyluje od právního názoru Ústavního soudu vysloveného v nálezech ze dne 15. dubna 2003 sp. zn. I. ÚS 752/02, ze dne 20. prosince 2006 sp. zn. I. ÚS 733/05, ze dne 10. listopadu 2010 sp. zn. I. ÚS 2462/10 a ze dne 5. září 2012 sp. zn. II. ÚS 670/12,

toto stanovisko:

I. Rozhodnutí ministra spravedlnosti podle § 399 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, kterým bylo povoleno vydání osoby z České republiky do cizího státu za účelem trestního stíhání nebo výkonu již uloženého trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spočívajícího ve zbavení svobody, není rozhodnutím o oprávněném prostředku proti rozhodnutí soudu, kterým byla podle § 397 odst. 1 trestního řádu vyslovena přípustnost jejího vydání. Zatímco soud rozhoduje o tom, zda není dán některý z důvodů uvedených v § 393 trestního řádu, jenž by činil vydání nepřipustným, ministr spravedlnosti tyto závěry soudu sám dále nepřehodnocuje a jejich věcnou správností se zabývá pouze s ohledem na možnost využití svého oprávnění předložit věc v případě svých pochybností k přezkoumání Nejvyššímu soudu podle § 397 odst. 3 trestního řádu. Vlastní rozhodování ministra spravedlnosti o povolení vydání se kromě posouzení jeho politických aspektů, jejichž hodnocení soudům zásadně nepřisluší, omezuje na zjištění, zda soud pravomocně rozhodl, že vydání je přípustné, dále zda nenastala některá ze skutečností uvedených v § 399 odst. 2 a 4 trestního řádu a zda případně nenastala jiná skutečnost, která by představovala právní překážku povolení vydání. Z těchto důvodů může osoba, o jejíž vydání jde, podat ústavní stížnost jak proti rozhodnutí vrchního soudu o stížnosti proti usnesení krajského soudu, kterým bylo o přípustnosti vydání rozhodnuto v prvním stupni, tak proti rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání. Obě tato rozhodnutí se totiž navzájem odlišují svým účelem a předmětem posouzení, protože mají z hlediska řízení před Ústavním soudem povahu rozhodnutí o posledním procesním prostředku, který zákon poskytuje této osobě k ochraně jejího práva (§ 72 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů). Lhůta k podání ústavní stížnosti se v případě každého z nich posuzuje samostatně.

II. V řízení o ústavní stížnosti proti rozhodnutí ministra spravedlnosti podle § 399 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, kterým bylo povoleno vydání stěžovatele z České republiky do cizího státu, Ústavní soud posuzuje také, zda vydání nebrání skutečnost, že osobě, o jejíž vydání jde, byla v České republice udělena mezinárodní ochrana, nebo že doposud nebylo pravomocně rozhodnuto o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného soudního přezkumu. Smyslem obou uvedených podmínek povolení vydání je garance, že jeho realizace nebude znamenat porušení závazku vyplývajícího ze zásady non-refoulement ve smyslu čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, publikované společně s Protokolem týkajícím se právního postavení uprchlíků z 31. ledna 1967 pod č. 208/1993 Sb., a čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jenž má jako závazek ze smlouvy o ochraně lidských práv přednost před jinými závazky z mezinárodních smluv. Ústavní soud však v tomto řízení ani nepřezkoumává

ani nepřehodnocuje právní závěry obsažené v rozhodnutí soudu, kterým bylo vysloveno, že vydání je přípustné.

Odůvodnění

I.

Důvody předložení stanoviska

1. Dne 4. března 2011 byla Ústavnímu soudu doručena ústavní stížnost A. A. proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 24. února 2011 č. j. 2727/2008-MOT-T/119, kterým bylo povoleno jeho vydání do Ruské federace za účelem trestního stíhání; věc je vedena pod sp. zn. III. ÚS 665/11. Stěžovatel se domnívá, že tímto rozhodnutím byla porušena jeho práva zaručená čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, publikované společně s Protokolem týkajícím se právního postavení uprchlíků z 31. ledna 1967 pod č. 208/1993 Sb., a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), ve spojení s čl. 1 odst. 2 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“). Ministr spravedlnosti jím totiž měl povolit vydání ještě před skončením řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

2. Podáním, které Ústavní soud obdržel dne 8. dubna 2011, stěžovatel rozšířil své stížnostní žádání o návrh na zrušení usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. září 2010 č. j. 8 To 85/2010 a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. února 2010 sp. zn. Nt 475/2008, kterými bylo vysloveno, že jeho vydání je přípustné. Stěžovatel považuje tento jejich závěr za věcně nesprávný, nesouhlasí s tím, že není dán žádný z důvodů nepřipustnosti vydání podle § 393 trestního řádu, a upozorňuje na důsledky těchto rozhodnutí z hlediska jeho ústavně zaručených základních práv. Ještě před tím, než ale mohl Ústavní soud přistoupit k věcnému přezkumu ústavní stížnosti i v této části, musel se zabývat otázkou, zda byla podána ve lhůtě podle § 72 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění účinném do 31. prosince 2012. Tak tomu bylo nepochybně v té části, ve které ústavní stížnost směřovala přímo proti rozhodnutí ministra spravedlnosti. Podle názoru III. senátu Ústavního soudu, který je předmětem tohoto stanoviska a jehož důvody jsou podrobně rozvedeny níže, však toto rozhodnutí nelze považovat současně za rozhodnutí o posledním procesním prostředku stěžovatele k ochraně práva ve smyslu § 72 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), pokud k jeho porušení mělo dojít rozhodnutími soudů o přípustnosti vydání. Lhůtu k podání ústavní stížnosti proti nim je proto třeba odvíjet již od doručení usnesení vrchního soudu stěžovateli, k němuž došlo 5. října 2010, což v daném případě znamená, že v tomto rozsahu byla ústavní stížnost podána opožděně. Ze stejného důvodu nelze v řízení o ústavní stížnosti proti rozhodnutí ministra spravedlnosti přezkoumávat nebo přehodnocovat ani závěry soudu, na jejichž základě bylo vysloveno, že vydání stěžovatele je přípustné.

II.

K výroku I

3. Účelem řízení o vydání (neboli extradičního řízení) je zjištění všech relevantních skutečností pro rozhodnutí ministra spravedlnosti o žádosti cizího státu o vydání osoby z České republiky k trestnímu stíhání nebo k výkonu již uloženého trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spočívajícího ve zbavení svobody. Ministr spravedlnosti, nerozhodne-li o ukončení tohoto řízení (§ 399 odst. 4 trestního řádu), vydání buď povolí (§ 399 odst. 1 trestního řádu), nebo nepovolí (§ 399 odst. 2 trestního řádu). Vysloví-li však soud nepřipustnost vydání, ministr spravedlnosti pouze oznámí vyžadujícímu státu, že vydání nelze povolit (§ 399 odst. 3 trestního řádu), aniž by o tom vydával formální rozhodnutí.

4. Vydání osoby za některým z výše uvedených účelů se zásadním způsobem dotýká jejich ústavně zaručených práv a razantně zasahuje do jejich poměrů, pročez s ohledem na čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) nelze rozhodování o něm vyloučit ze soudního přezkumu. Zákonodárce si byl tohoto požadavku vědom a promítl jej do řízení o vydání tím způsobem, že rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání podmínil obligatorním posouzením přípustnosti vydání ze strany obecných soudů. O tom, zda v konkrétním případě není dán některý z důvodů nepřipustnosti vydání podle § 393 trestního řádu, tak rozhoduje krajský soud. Proti jeho rozhodnutí může osoba, o jejíž vydání jde, i státní zástupce podat stížnost, o které rozhodne vrchní soud. Pokud by přitom soudy dospěly k závěru, že vydání přípustné není, nemohlo by dojít ani k jeho povolení. Ministr spravedlnosti by jejich rozhodnutí musel respektovat, ledaže by se domohl jejich zrušení po předložení věci Nejvyššímu soudu podle § 397 odst. 3 trestního řádu, k němuž by byl v případě svých pochybností oprávněn. I v takovémto případě by však vlastní rozhodnutí o přípustnosti vydání záviselo na rozhodnutí soudu.

5. S ohledem na uvedenou specifickou konstrukci řízení o vydání si musel III. senát Ústavního soudu položit otázku, zda má rozhodnutí ministra spravedlnosti ve vztahu k jemu předcházejícím rozhodnutím soudů o přípustnosti vydání povahu rozhodnutí o opravném prostředku, který zákon poskytuje stěžovateli k ochraně jeho práva. Pakliže by tomu tak bylo, byla by ústavní stížnost podle § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu přípustná pouze proti němu a jen společně s jeho rozhodnutím by bylo možné napadnout i rozhodnutí soudů o přípustnosti jeho vydání, jak to učinil stěžovatel.

6. Z dosavadní judikatury vyplývá, že Ústavní soud k řešení předestřené otázky nepřistupuje jednotně. Poprvé se k ní výslovně vyjádřil v nálezu ze dne 15. dubna 2003 sp. zn. I. ÚS 752/02 (N 54/30 SbNU 65), kterým rozhodl o ústavní stížnosti proti rozhodnutí ministra spravedlnosti a usnesením vrchního soudu a krajského soudu vydaným v řízení o přípustnosti vydání. Jak vyplývá z jeho odůvodnění, Ústavní soud spatřoval ve skutečnosti, že „pouhé vyslovení přípustnosti vydání ještě neznamená, že k vydání této osoby dojde“, důvod, pro který „je rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání třeba chápat jako poslední prostředek, který zákon poskytuje k ochraně práva stěžovatele“. Vycházel přitom ze zásady subsidiarity ústavní stížnosti. „Ústavní soudnictví je totiž založeno především na zásadě přezkumu věcí, v nichž nelze protiústavnost napravit jiným způsobem, a v případě nepovolení vydání ministrem spravedlnosti by pouze rozhodnutími obecných soudů k zásahu do práv zaručených normami ústavního pořádku nedošlo.“ Z těchto důvodů by ústavní stížnost proti rozhodnutím soudů o přípustnosti vydání, která by byla podaná ještě před povolením vydání ministrem spravedlnosti, musela být odmítnuta jako nepřipustná ve smyslu nevyčerpání procesních prostředků k ochraně práva.

7. Tímto způsobem vymezený vztah rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání vůči rozhodnutím soudů o jeho přípustnosti se ve věci sp. zn. I. ÚS 752/02 pochopitelně promítl i do hodnocení včasnosti ústavní stížnosti proti rozhodnutím obecných soudů. Ústavní soud v tomto případě odvíjel lhůtu k jejímu podání od doručení rozhodnutí ministra spravedlnosti, nikoliv od doručení usnesení vrchního soudu. Stejný postup je přitom patrný i z jeho nálezu ze dne 20. prosince 2006 sp. zn. I. ÚS 733/05 (N 230/43 SbNU 605), ze dne 10. listopadu 2010 sp. zn. I. ÚS 2462/10 (N 221/59 SbNU 195) a ze dne 5. září 2012 sp. zn. II. ÚS 670/12. Přesto nelze přehlédnout, že Ústavní soud v řadě případů připustil ústavní stížnost i proti usnesení vrchního soudu, kterým bylo rozhodnuto o stížnosti proti usnesení krajského soudu o přípustnosti vydání, aniž by trval na tom, že o žádosti o vydání musí rozhodnout ministr spravedlnosti. Jako příklad lze uvést v první řadě náleze ze dne 4. února 1999 sp. zn. IV. ÚS 427/98 (N 20/13 SbNU 147), který se týkal předchozí, avšak obdobné právní úpravy (srov. § 380 a 382 trestního řádu, ve znění účinném do 31. října 2004). Poukázat je ale třeba i na náleze ze dne 3. ledna 2007 sp. zn. III. ÚS 534/06 (N 1/44 SbNU 3), jakož i na řadu usnesení, kterými byla ústavní stížnost odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost (např. usnesení ze dne 15. června 1999 sp. zn. I. ÚS 507/98, ze dne 5. dubna 2006 sp. zn. II. ÚS 165/06, ze dne 9. září 2008 sp. zn. III. ÚS 1757/08 nebo ze dne 29. ledna 2013 sp. zn. I. ÚS 48/13, dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). K důvodům tohoto odlišného přístupu se Ústavní soud vyjádřil v nálezu ze dne 10. října 2012 sp. zn. IV. ÚS 353/12, v němž uvedl, že rozhodnutí ministra spravedlnosti „není ... *stricto sensu* rozhodnutím o opravném prostředku, který stěžovateli právní řád k ochraně jeho práv

poskytuje; jinými slovy, nejde o řízení, které by stěžovateli bylo k dispozici. Není přitom vyloučeno – neboť právní řád žádnou „odkladnou“ lhůtu pro ministra nestanoví – že k realizaci extradice po rozhodnutí ministra spravedlnosti může dojít ještě předtím, než uplyne lhůta k podání ústavní stížnosti. Odepření možnosti podat ústavní stížnost již proti rozhodnutí stížnostního soudu by tak v mnoha případech mohlo znemožnit efektivní ochranu základních práv jednotlivců“ (nález sp. zn. IV. ÚS 353/12, bod 20).

8. Ústavní soud se ztotožňuje s názorem III. senátu Ústavního soudu, podle něhož lze ústavní stížnost podat jak proti rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání, tak proti rozhodnutí vrchního soudu, kterým bylo vysloveno, že vydání je přípustné. V obou případech se z hlediska jejich předmětu jedná o rozhodnutí konečná, přičemž každé z nich může, jak bude uvedeno níže, samostatně vést k porušení základních práv a svobod osoby, o jejíž vydání jde. Závěr vyslovený v nálezu sp. zn. IV. ÚS 353/12, podle něhož je ústavní stížnost přípustná již proti rozhodnutí vrchního soudu, je proto správný, Ústavní soud jej však považuje za nezbytné doplnit v tom smyslu, odchýliv se přitom od právního názoru vysloveného ve zmíněném nálezu sp. zn. I. ÚS 752/02 a implicitně obsaženého v nálezech sp. zn. I. ÚS 733/05, sp. zn. I. ÚS 2462/10 a sp. zn. II. ÚS 670/12, že lhůtu pro podání ústavní stížnosti proti němu lze odvíjet výlučně od jeho doručení, a nikoliv i od doručení rozhodnutí ministra spravedlnosti.

9. Ačkoliv rozhodování o povolení vydání věcně navazuje na rozhodnutí soudů o jeho přípustnosti, nelze ministra spravedlnosti považovat za další rozhodovací instanci v příslušném soudním řízení. Jako orgán moci výkonné by takovéto postavení nakonec ani mít nemohl, stejně tak jako by nemohl rozhodnutí soudů přehodnocovat, měnit nebo rušit. Smyslem soudního posouzení otázky přípustnosti vydání ještě před jeho rozhodnutím je poskytnutí nejvyšší možné garance z hlediska vnitrostátního práva, že v případě konkrétní osoby nedojde povolením jejího vydání k porušení jejích ústavně zaručených práv. Zákon totiž předpokládá, že v době rozhodování ministra spravedlnosti o povolení vydání již bude otázka přípustnosti vydání vyřešena, a tedy k realizaci vydání bude moci dojít v relativně krátké době (srov. např. délku vydávací vazby podle § 400b odst. 4 trestního řádu), což by z povahy věci jakoukoliv následnou ochranu práv této osoby přinejmenším ztěžovalo nebo dokonce znemožňovalo. Z těchto důvodů již ministr spravedlnosti sám ani nepřehodnocuje ani nenahrazuje rozhodnutí soudů a jejich věcnou správnost se zabývá v podstatě pouze s ohledem na možnost využití svého oprávnění předložit věc v případě svých pochybností k přezkoumání Nejvyššímu soudu podle § 397 odst. 3 trestního řádu. I případné zjištění změny relevantních okolností (§ 400b odst. 6 trestního řádu) by mohlo vést ze strany ministra spravedlnosti toliko k jeho závěru, že toto rozhodnutí je neaktuální a při povolení vydání z něho nelze vycházet, nikoliv však k tomu, aby nové posouzení přípustnosti vydání provedl samostatně, tedy bez předchozího rozhodnutí soudu.

10. Vlastní rozhodování ministra spravedlnosti o povolení vydání se omezuje pouze na zjištění, zda soud pravomocně rozhodl, že vydání je přípustné, dále zda nastala některá ze skutečností uvedených v § 399 odst. 2 a 4 trestního řádu a zda případně nastala jiná skutečnost, která by představovala právní překážku povolení vydání. Pokud mu zákon světuje možnost vydání nepovolit i v případě, kdy podle názoru soudů není dán žádný právní důvod, pro který by vydání bylo nepřípustným, činí tak především s ohledem na to, že jeho rozhodnutí má i politický rozměr a ve věcech extradičních jej lze považovat za projev státní suverenity [srov. nález ze dne 29. ledna 2008 sp. zn. Pl. ÚS 63/06 (N 21/48 SbNU 223; 90/2008 Sb.), bod 26; přístupný stejně jako všechna další uvedená rozhodnutí Ústavního soudu též na <http://nalus.usoud.cz>]. V rámci svého uvážení proto zkoumá i další, tj. politické (a v jejich rámci především zahraničněpolitické) aspekty vydání konkrétní osoby do cizího státu, které z povahy věci nemohou být zákonem blíže vymezeny a podléhají kontrole především z hlediska možnosti vyvození ústavně politické odpovědnosti. Soudům naopak hodnocení politických aspektů vydání zásadně nepřislouží.

11. Uvedené závěry nicméně nezpochybňují povahu rozhodnutí ministra jako konečného rozhodnutí v rámci řízení o vydání, jehož účastníkem je z povahy věci i osoba, o jejíž vydání jde. Právě rozhodnutí ministra spravedlnosti představuje právní základ pro realizaci vydání této osoby

a s ním spojený zásah do jejích základních práv a svobod. Na možnosti podat proti němu ústavní stížnost přitom nic nemění ani specifický charakter řízení o vydání, který předpokládá, že osoba, o jejíž vydání jde, uplatňuje svá procesní práva především v relativně samostatném soudním řízení.

12. Ze všech těchto důvodů je třeba považovat za rozhodnutí o posledním procesním prostředku k ochraně jeho práva podle § 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu jak rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání, pokud jde o řízení o vydání, tak rozhodnutí vrchního soudu, kterým bylo vysloveno, že vydání je přípustné, které má tuto povahu ve vztahu k soudnímu řízení o přípustnosti vydání. Osoba, o jejíž vydání jde, se tak může ještě před rozhodnutím ministra spravedlnosti domoci i přezkumu rozhodnutí o přípustnosti vydání ze strany Ústavního soudu, byť právní překážka pro rozhodnutí ministra by podání ústavní stížnosti představovalo pouze v případě odložení vykonatelnosti napadeného rozhodnutí soudu podle § 79 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu.

13. Závěrem této části stanoviska, jejíž podstatou je otázka přípustnosti ústavní stížnosti ve věcech extradičních, považuje Ústavní soud za žádoucí uvést, že pravomoc ministra spravedlnosti předložit v případě pochybností věc Nejvyššímu soudu podle § 397 odst. 3 trestního řádu nepředstavuje opravný prostředek, který by měl stěžovatel k dispozici (srov. nálezy sp. zn. IV. ÚS 353/12, bod 20). Jde o zvláštní procesní prostředek, obsažený v trestním řádu po celou dobu jeho účinnosti (původně v jeho § 380 odst. 2, posléze, až do 31. října 2004, jehož uplynutím nabyla účinnosti novela provedená zákonem č. 539/2004 Sb., v jeho § 380 odst. 3), který byl a i nadále je koncipován v první řadě k tomu, aby ministr spravedlnosti jako orgán povolující vydání měl možnost uplatnit ve vztahu k rozhodnutím soudu své námitky, a to nikoliv jen ve prospěch osoby, která má být vydána. Stěžovatel nemůže spoléhat na to, že ministr spravedlnosti využije svého oprávnění, a stejně tak se jeho využití nemůže ani domáhat nějakým procesním prostředkem, o němž by muselo být rozhodnuto [srov. *mutatis mutandis* obdobnou argumentaci ve vztahu k § 62 zákona o rodině, konkrétně nálezy ze dne 8. července 2010 sp. zn. Pl. ÚS 15/09 (N 139/58 SbNU 141; 244/2010 Sb.), bod 41]. Za rozhodnutí o posledním prostředku, jenž mu zákon stanoví k ochraně jeho práv, je proto třeba vždy považovat usnesení vrchního soudu, kterým bylo rozhodnuto o stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o přípustnosti vydání podle § 397 odst. 1 trestního řádu. Právě proti němu musí stěžovatel podat ústavní stížnost, pokud se domnívá, že posouzením otázky přípustnosti vydání ze strany obecných soudů došlo k porušení jeho základních práv.

III.

K výroku II

14. Důsledkem právního názoru, podle něhož se za rozhodnutí o posledním procesním prostředku k ochraně práva, k jehož porušení mělo dojít v soudním řízení o přípustnosti vydání, považuje již usnesení vrchního soudu, je rovněž absence oprávnění Ústavního soudu, aby v řízení o ústavní stížnosti proti rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání přezkoumával, resp. přehodnocoval či jakkoliv nahrazoval právní závěry obecných soudů ohledně přípustnosti vydání, a aby jej v tomto smyslu zavazoval při jeho dalším postupu. K tomu by byl oprávněn pouze v řízení o ústavní stížnosti směřující přímo proti usnesení vrchního soudu. Pokud by však takováto ústavní stížnost byla podána a Ústavní soud by jí vyhověl a z tohoto důvodu zrušil uvedené rozhodnutí soudu, tato skutečnost by se promítla i do hodnocení ústavní stížnosti proti rozhodnutí ministra spravedlnosti. Tím by totiž dodatečně přestala být splněna nezbytná podmínka pro povolení vydání.

15. Ústavní soud v řízení proti rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání posuzuje pouze to, zda pro něj byly splněny všechny podmínky vyplývající z právního řádu, resp. zda se při jejím posouzení nedopustil svévole nebo interpretace, která by byla v extrémním rozporu s principy spravedlnosti. V tomto smyslu je samozřejmě stěžejní existence pravomocného usnesení soudu, kterým bylo rozhodnuto, že vydání je přípustné. Tato podmínka by přitom nebyla splněna, pokud by jeho vykonatelnost byla odložena usnesením Ústavního soudu podle § 79 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, nebo v důsledku předběžného opatření Evropského soudu pro lidská práva

podle čl. 39 jeho jednacího řádu. Vydání by ale nebylo možné povolit ani v případě, že byla osobě, o jejíž vydání jde, udělena mezinárodní ochrana nebo doposud nebylo pravomocně skončeno řízení o žádosti o její udělení, včetně případného soudního přezkumu.

16. K posledně uvedené podmínce je třeba uvést, že do rozhodování ministra spravedlnosti se nezbytně promítá i povinnost České republiky podle čl. 1 odst. 2 Ústavy dodržovat závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva. Ústavní soud již v minulosti uvedl, že v případě kolize závazků z mezinárodních smluv vyplývá především z obsahu těchto smluv v návaznosti na čl. 1 odst. 1 Ústavy, dle něhož je Česká republika právním státem, přednost závazků ze smluv o ochraně lidských práv. „Respekt a ochrana základních práv jsou definičními znaky materiálně chápaného právního státu, proto v případě, že vedle sebe existuje smluvní závazek chránící základní právo a smluvní závazek, který směřuje k ohrožení téhož práva, musí závazek první převážet“ (srov. nálezn sp. zn. I. ÚS 752/02). Tento závěr je přitom relevantní i ve vztahu k poměrování závazku vyplývající z zásady *non-refoulement* se závazkem k extradici, tj. vydání osoby k trestnímu stíhání nebo výkonu trestu do cizího státu.

17. Podstatou zásady *non-refoulement* je zákaz státu vyhostit nebo povolit vydání uprchlíka do jiného státu, v němž by byl ohrožen jeho život nebo osobní svoboda na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení (čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků), resp. v němž by mu hrozilo, že bude porušeno jeho právo na život (čl. 2 Úmluvy) nebo že bude vystaven mučení nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy) – srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 12. dubna 2005 ve věci stížnosti Shamayev a ostatní proti Gruzii a Rusku č. 36378/02, § 335, ze dne 8. listopadu 2005 ve věci stížnosti Bader a Kanbor proti Švédsku č. 13284/04, § 41 a 42, a ze dne 28. února 2008 ve věci stížnosti Saadi proti Itálii č. 37201/06, § 125. Existence těchto okolností může být nezávisle na sobě posuzována jednak v řízení o udělení mezinárodní ochrany, vedeném podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, jednak v soudním řízení o přípustnosti vydání podle § 397 trestního řádu.

18. Zákonodárce vymezil správní řízení o udělení mezinárodní ochrany, které je vedeno před Ministerstvem vnitra, a soudní řízení o přípustnosti vydání jako dvě samostatná řízení, z nichž každé sleduje jiný účel a jejichž průběh se vzájemně nepodmiňuje. Přesto má výsledek obou z nich relevanci pro rozhodování ministra spravedlnosti o povolení vydání. Soud rozhodující o přípustnosti vydání v rámci posuzování jednotlivých důvodů podle § 393 trestního řádu obligatorně zjišťuje, zda osoba, o jejíž vydání jde, požádala o udělení mezinárodní ochrany a s jakým výsledkem bylo toto řízení skončeno. Pokud by přitom zjistil, že její žádosti bylo vyhověno, musel by podle § 393 písm. b) trestního řádu vyslovit nepřipustnost vydání. V opačném případě, tedy i v případě zamítnutí této žádosti, by ale nebyl vázán ani skutkovými ani právními závěry učiněnými v příslušném správním řízení a otázku, zda by vydáním nedošlo k porušení zásady *non-refoulement* ve smyslu čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků ve spojení s čl. 2, 3 a 6 Úmluvy, resp. zda nejsou dány jiné důvody nepřipustnosti vydání, by si musel v plném rozsahu posoudit samostatně [§ 393 písm. k) a l) trestního řádu]. Nastat ale může i situace, kdy správní orgán rozhodne o žádosti o udělení mezinárodní ochrany až poté, co soud rozhodne o přípustnosti vydání. Její vznik je třeba připustit již z toho důvodu, že soud nemá povinnost vyčkat skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany a o přípustnosti vydání může rozhodnout i v jeho průběhu [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. června 2001 sp. zn. 11 Tcu 26/2001 (Rt 42/2002)]. Může být však zapříčiněna i tím, že k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dojde až v závěrečné fázi tohoto soudního řízení, nebo dokonce až po jeho skončení. V každém případě platí, že správní orgán nebude v dalším řízení vázán učiněnými skutkovými a právními závěry soudu a bude je moci v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany posuzovat samostatně. Rozhodnutí soudu o tom, že vydání je přípustné, rovněž nebrání tomu, aby správní orgán rozhodl o udělení mezinárodní ochrany i z důvodů, které soud neuznal za postačující pro závěr o nepřipustnosti vydání.

19. Z těchto důvodů je zřejmé, že osoba, o jejíž vydání jde, má k dispozici dvě řízení, v jejichž rámci se může domoci ochrany před zásahem do svých základních práv a svobod, k němuž by došlo

v důsledku porušení zásady *non-refoulement*. Udělení mezinárodní ochrany je důvodem, pro který by soud musel vyslovit nepřipustnost vydání podle § 393 písm. b) trestního řádu. V takovém případě by ministr spravedlnosti vůbec nemohl rozhodnout o povolení vydání. K vydání by ale nemohlo dojít ani v případě, pokud by soud sice vyslovil, že vydání osoby je přípustné, k udělení mezinárodní ochrany by však došlo až po jeho rozhodnutí. Povinnost ministra spravedlnosti nepovolit vydání by v takovém případě bylo třeba dovodit přímo z § 393 písm. b) trestního řádu, který jednoznačně stanoví relevanci tohoto výsledku řízení o udělení mezinárodní ochrany pro rozhodování o povolení vydání, jakož i to, že posouzení skutečností, jež by eventuálně mohly odůvodnit udělení azylu nebo doplňkové ochrany žadateli, ze strany příslušného správního orgánu nemůže být nahrazeno rozhodováním soudů v řízení o přípustnosti vydání podle § 397 trestního řádu. Zbývá dodat, že ministr spravedlnosti musí k dodatečnému udělení mezinárodní ochrany přihlídnout, přestože jde o hodnocení důvodů nepřipustnosti vydání podle § 393 trestního řádu, jež jsou předmětem rozhodování soudu. Tato výjimka je ale dána povahou tohoto důvodu nepřipustnosti. Jak soud, tak i ministr spravedlnosti totiž pouze konstatují existenci rozhodnutí orgánu veřejné moci, jehož vydání zákon umožňuje i poté, co soud rozhodl o přípustnosti vydání. Výklad, podle něhož by tato skutečnost bránila tomu, aby bylo považováno za důvod nepřipustnosti vydání, by byl i s ohledem na základní práva a svobody, o jejichž ochranu zde jde, absurdní.

20. Na rozdíl od soudu, který mohl o přípustnosti vydání rozhodnout před skončením řízení o udělení mezinárodní ochrany, ministr spravedlnosti nemůže povolit vydání do doby, než bude toto řízení pravomocně skončeno, včetně případného navazujícího soudního přezkumu (k obdobnému názoru, byť z jiných důvodů, dospěl ve věci stěžovatele i Nejvyšší správní soud, do jehož působnosti však nepatří přezkum postupu ministra spravedlnosti v rámci řízení o vydání; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. srpna 2010 č. j. 4 Azs 10/2010-110). Za situace, kdy zákon umožňuje současný průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany i řízení o přípustnosti vydání, nemůže být osobě, o jejíž vydání jde, upřena možnost, aby její žádost o udělení mezinárodní ochrany byla projednána, když její výsledek může mít relevanci pro řízení o vydání i poté, co soud vyslovil, že vydání je přípustné. Pokud by mohl ministr spravedlnosti povolit vydání ještě před skončením řízení o udělení mezinárodní ochrany, posouzení žádosti této osoby by fakticky záviselo na z jejího hlediska nahodilé okolnosti, zda v jeho průběhu bude nebo nebude vydán. Samotné Ministerstvo vnitra by tak v řadě případů mohlo prodlužováním řízení dosáhnout situace, kdy mu v důsledku vydání žadatele nezbyde než řízení o jeho žádosti zastavit. Takovýto postup by přirozeně vedl k nerovnému postavení žadatelů o mezinárodní ochranu, aniž by k tomu existoval jakýkoliv legitimní důvod. Bylo by mu možné přiznat znaky svévole, v důsledku čehož by došlo nejen k porušení práva osoby, o jejíž vydání jde, na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny, nýbrž též k porušení čl. 43 Listiny, jímž se Česká republika zavázala přijímat a zabývat se žádostmi o udělení azylu z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. K porušení těchto práv by nicméně nemohlo dojít v případě, pokud by osoba, o jejíž vydání jde, žádala v průběhu řízení o vydání o udělení mezinárodní ochrany ze stejných nebo obdobných důvodů, tj. aniž by se změnily rozhodné poměry, opakovaně poté, co bylo skončeno řízení o její první žádosti. Její vydání za těchto okolností by z povahy věci nemohlo působit zásah do výše uvedených práv.

21. Podstatou nastíněného výkladu § 393 písm. b) trestního řádu je existence zákonem stanovené procesní garance zásady *non-refoulement*, která s ohledem na existenci dvou řízení představuje vyšší, nikoliv však nezbytný standard ochrany souvisejících základních práv a svobod. Stejně tak této zásadě nelze rozumět v tom smyslu, že možnost cizince domáhat se politického azylu, která vyplývá z čl. 43 Listiny, má obecně přednost před mezinárodněprávním závazkem vydávat osoby do cizích zemí za účelem jejich trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody. Takovouto přednost by bylo možné v mezích vyplývajících z ústavního pořádku a příslušných mezinárodních smluv, jež jsou pro Českou republiku závazné, dovozovat v případě závazku vyplývajícího z již zmíněné zásady *non-refoulement*, nikoliv však i v případě jeho konkrétní procesní garance právě v rámci azylového řízení. Uvedené meze přednosti zásady *non-refoulement* jsou vyjádřeny především v čl. 1 písm. F Úmluvy o právním postavení uprchlíků, který vylučuje z působnosti této Úmluvy osobu, o níž je vážný důvod se domnívat, že se dopustila např. zločinu proti míru, válečného zločinu, zločinu proti lidskosti, nebo

vážného nepolitického zločinu mimo zemi svého azylu dříve, než jí bylo povoleno se tam usadit jako uprchlík.

22. Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zpravidla ztratí svůj význam, pokud je žadatel vydán do cizího státu ještě před jeho skončením, přičemž stejný závěr platí i ve vztahu k navazujícímu soudnímu přezkumu. V této souvislosti samozřejmě nelze podceňovat riziko neúměrného prodlužování délky řízení o vydání, jež je spojeno s podmíněním rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání skončením výše uvedených řízení. Toto riziko však samo o sobě nemůže představovat důvod, pro který by měla být osobě, o jejíž vydání jde, upřena ze zákona vyplývající možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany a domoci se v jeho rámci posouzení existence důvodů, jež by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany, a tudíž nepřípustnost vydání. Je především povinností Ministerstva vnitra, aby v případech, kdy je vedeno řízení o vydání žadatele, postupovalo co nejvíce efektivně a bez průtahů a v tomto směru využívalo prostředky, které mu zákon o azylu poskytuje [např. § 10a písm. e) nebo § 16 odst. 2 zákona o azylu]. V tomto směru lze apelovat i na postup krajských soudů v řízení o žalobě proti příslušnému rozhodnutí Ministerstva vnitra (§ 32 soudního řádu správního) a Nejvyššího správního soudu v případném následném řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu.

IV. Závěr

23. Protože se uvedené závěry odchyľují od právního názoru Ústavního soudu vysloveného v nálezech sp. zn. I. ÚS 752/02, I. ÚS 733/05, I. ÚS 2462/10 a II. ÚS 670/12, předložil III. senát Ústavního soudu podle § 23 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, otázku vztahu rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání podle § 399 odst. 1 trestního řádu a rozhodnutí soudů o přípustnosti vydání podle § 397 trestního řádu z hlediska přípustnosti ústavní stížnosti, lhůty k jejímu podání a rozsahu přezkumu k posouzení plénu, které se s jeho argumentací v celém rozsahu ztotožnilo a přijalo právní názor, jenž je uveden ve výrocích tohoto stanoviska.

Předseda Ústavního soudu:
JUDr. Rychetský v. r.

Odlišné stanovisko podle § 14 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, zaujal ke stanovisku pléna soudce Vladimír Sládeček.

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon: 272 927 011, fax: 974 887 395 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schr. 155/SB, 140 21 Praha 4, telefon: 974 817 289, fax: 974 816 871 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, tel.: 516 205 175, e-mail: sbirky@moraviapress.cz. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel.: 00421 2 44 45 46 28, fax: 00421 2 44 45 46 27. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku z předcházejícího roku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha na rok 2013 činí 6 000,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, celoroční předplatné a objednávky jednotlivých částek (dobírky) – 516 205 175, objednávkovo-knihkupci – 516 205 175, e-mail – sbirky@moraviapress.cz, zelená linka – 800 100 314. **Internetová prodejna:** www.sbirkyzakonu.cz – **Drobný prodej** – **Brno:** Ing. Jiří Hrazdil, Vranovská 16, SEVT, a. s., Česká 14; **České Budějovice:** SEVT, a. s., Česká 3, tel.: 387 319 045; **Cheb:** EFREX, s. r. o., Karlova 31; **Chomutov:** DDD Knihkupectví – Antikvariát, Ruská 85; **Kadaň:** Knihařství – Příbíkova, J. Švermy 14; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Olomouc:** Zdeněk Chumchal – Knihkupectví Tycho, Ostružnická 3; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14; **Otrokovice:** Ing. Kučerík, Jungmannova 1165; **Pardubice:** ABONO s. r. o., Sportovců 1121, LEJHANEC, s. r. o., třída Míru 65; **Plzeň:** Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, nám. Českých bratří 8; **Praha 3:** Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, K Červenému dvoru 24; **Praha 4:** Tiskárna Ministerstva vnitra, Bartůňkova 4; **Praha 6:** PERIODIKA, Komornická 6; **Praha 9:** Abonentní tiskový servis-Ing. Urban, Jablonecká 362, po-pá 7-12 hod., tel.: 286 888 382, e-mail: tiskovy.servis@top-dodavatel.cz, DOVOZ TISKU SUWECO CZ, Klečákova 347; **Praha 10:** BMSS START, s. r. o., Vinohradská 190, MONITOR CZ, s. r. o., Třebohostická 5, tel.: 283 872 605; **Přerov:** Jana Honková-YAHO-i-centrum, Komenského 38; **Ústí nad Labem:** PNS Grosso s. r. o., Havířská 327, tel.: 475 259 032, fax: 475 259 029; **Zábřeh:** Mgr. Ivana Patková, Žižkova 45; **Zátec:** Jindřich Procházka, Bezděkov 89 – Vazby Sbírek, tel.: 415 712 904. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevídování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamace:** informace na tel. čísle 516 205 175. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.